

Bir Öğretmen Daha Öldürüldü Beyler Bayanlar

– Sami Biber · 04 Nisan 2019

1965 senesiydi yanlış hatırlamıyorsam. Erzurum'da o zamanki adı Gazi Ahmet Muhtar Paşa Orta okulunda,tüm öğrencileri erkek olan bir okulun birinci sınıfındayım.

O yıllarda kız veya erkek bütün öğrenciler subay şapkası gibi şapka giyiyorlar. Şapkaların hepsinde değişik renkte bir kurdela var. Böylece hangi okulun öğrencisi olduğunuz belli oluyor. Derslerde şapka giymiyoruz tabii ki ama bunun dışındaki tüm hayatımızda o şapka kafamızda olmak mecburiyetinde. Hatta okulun dışındaki hayatımızda da. Nitekim o gün sabah ilk derse giren Matematik öğretmenimiz sınıfa girer girmez iki arkadaşı tahtaya kaldırıp dışarıda şapkasız gezdikleri için bir güzel haşladı.

Öğrenci arkadaşlarım öğretmene " Sana ne ulan. Okul dışında istediğim gibi gezer tozarım." Demedi. Bozulan psikolojisi sebebiyle psikologtan, bozulan anatomisi sebebiyle tıp doktorundan rapor almadı. Evlerine koşup duvarda asılı av tüfeğini alarak" Sen beni arkadaşlarımın içinde nasıl rencide edersin ulan !" Diyerek namluyu öğretmene doğrultmadı. Cebinde taşıdığı sustalı çakıyı öğretmenin kalbine saplamadı. (Zaten cebinde böyle bir şey taşıyamazdı çünkü her Allah'ın günü nöbetçi öğretmenler kapıya dikilir üst baş araması yaparlardı.)

Ertesi gün okul müdürü matematik öğretmenimizi odasına çekip " Sen ne hakla öğrenciyi döversin?" Demedi. Öğrenci velisi okul basıp " Ulan ben o çocuğa bir fiske bile vurmuyorum anasını avradını si.tiğimiz hocası. Sen nasıl dokunursun benim evladıma" Demedi. Herhangi bir veli daha medeni(!) davranıp öğretmeni mahkemeye vermedi. Matematik öğretmenimiz hakim karşısında " Vallahi vurma yok.Birazcık azarlamıştım." Diye yalan söylemek zorunda kalmadı. Hiç bir gazete " Gaddar, Faşist,İşkenceci Öğretmen" Diye başlık atmadı. Hiç bir psikoloji uzmanı bu tür travmaların çocukların ruh sağlığı üzerindeki olumsuz etkileri üzerine konuşmalar yapıp matematik öğretmenimizi adeta itin g.tüne sokup çıkarmadı.

Orta okul ikinci ve üçüncü sınıfı İstanbul- Beykoz Ortaokulunda okudum. Sezer Hanım diye bir İngilizce öğretmenimizi hatırlıyorum. Uzun saçlı erkek öğrencileri koyun kırkar gibi kırkardı elindeki makasla. Kız öğrenciler içinde etekleri diz kapağının üzerinde olanları ve saçlarını örgü yapmayanları bacaklarına vurarak cetvel manyağı yapardı ama yukarıdaki durumların hiç birini yaşadığına şahit olmadım.

Sokakta oynarken uzaktan bir öğretmenin geldiğini gördüğümüzde hemen bir yerlere saklanırdık görmesin diye. Mahalleyi titreten rahmetli babam bir öğretmen gördüğünde hemen ceketinin düğmelerini iliklerdi.

Liseyi Bakırköy Lisesinde okudum.

Bir gün unuttuğum bir sebeple babamla birlikte gitmiştim okula. O gün dış kapıda nöbetçi olan resim ğretmeni babamla beni yanına çağırdı. Ben ğretmenimin karşısında hazırola gemediğim için iyi bir azar yedim ğretmenimden. Babam ğretmenime " Ulan görmüyor musun, ocuk sakat. Hem senin askerin mi o senin karşında hazırola geçsin." Demedi. Tam tersine o günün akşamında öğretmenimin karşısında hazırola geçmeyip saygısızlık yaptığım için temiz bir sopa attı.

Üniversite yıllarım...

Hocamız Doç. Dr. Ramazan Bey derse ara verdi. Bahçeye çıktık, sigara içiyoruz. Hoca da çıkmasın mı bahçeye. Hemen yere attım sigarayı. Hoca yanıma geldi, omzuma dokundu. " Niye attın sigaranı? Biliyorsun ki serbest burada." Dedi ama ben yine de hocamın olduğu bir ortamda sigara içtiğim için utancımдан yerin dibine girmiştim.

Sonra ğretmen oldum.

Öğrenciyken' ğretmen olursam öğrencilerime asla fiske bile vurmayaağım." Diye kendi kendime verdiğim sözü unuttum gitti. Fiske de vurdum, sopa ile dvdğm de oldu. Hatta yle bir şey yaptım ki...Hem de Batman gibi bir yerde...Batman Lisesinde... 1983- 1989 Yılları arasında bir tarihte...

Bir gün derste konuştuğu ve tüm ikazlarıma rağmen konuşmaya devam ettiği için öğrencim Sebatullah'ı tahtaya kaldırdım. Daha sonra bir başka öğrenciye " Bana acil bir sopa bul getir" Dedim. Öğrenci fırladı, beş dakikaya kalmadan elinde yangın söndürme köşesinden aldığı belli olan bir balta sapı ile geldi.

Sebatullah'a "A elini !" Dedim. Uzattı elini. Ben tam vuracakken az geri çekince balta sapı tam bileğinin üstüne denk geldi. Öyle bir "Ahhh" etti ki başka vurmادم.

Ertesi gün Sebatullah okula bileği bandajlı geldi. Nasıl vurmuşsam, baş parmağında çıkık oluşmuştu. " Geçmiş olsun. Böyle olmasını istemezdim. Özür dilerim" Dedim. Sadece " Hocam ! Haklıydınız. Asıl ben özür dilerim." Dedi. Oysa beni rahat rahat yer, kemiklerimi de krdan niyetine kullanırdı. ylesine bir delikanlıydı.

Sebatullah'ın ailesi Batman'da Hizbullahı olarak bilinirdi. O dönemlerde Hizbullah, pkk ile amansız bir savaşın içindeydi. ldryor veya ölüyorlardı sık sık. En küçük bebeleri bile silahsız dolaşmıyordu. İşte o aile beni rahatlıkla ortadan kaldıracak, cesedimi de öyle bir yere gömerlerdi ki sittin sene arasan bulunmaz. Hatta Sami Biberğulları diye birinin dünyaya hiç gelmediğini, böyle bir insanın hiç bir zaman yaşamadığını kanıtlayabilirlerdi. Ama ne okulu basan oldu, ne küfreden, ne mahkemeye veren...Yaptığım tam anlamıyla bir gaddarlık olmasına rağmen hiç bir gazete benden "Zalim hoca" Diye bahsetmedi. Ben de kalıbıma boyuma posuma bakmadan ve dahi hiç bir korku duymaksızın sırf ğretmen olmanın bana

bahşetmiş olduğu ayrıcalıklarla hem bir aşiret hem de örgüt mensubunun evladının parmağında çıkık oluşturabiliyordum.

Yanlış anlaşılmasın. Böyle bir davranış doğru değildi. Bugün zaten sıkır böyle bir şey yapmak ya o gün de doğru değildi on yedi- on sekiz yaşındaki bir delikanlıya balta sapı ile sopa atmak. Tasvip edilecek hiç bir tarafı yok. Ancak konum eğitimde dayak olmalı mı olmamalı mı değil. Daha farklı bir şeyleri anlatmaya çalışıyorum.

Öğretmenlik mesleğinde yaklaşık on beş seneyi doldurduğumda birden bire bazı şeylerin değiştiğini gördüm. Doğu ile batı mı farklıydı yoksa tüm Türkiye’de mi böyleydi bilemiyordum ama Kocaeli’de göreve başladığımda (1989-1997) gördüm ki buralarda “Eti senin, kemiği benim” Anlayışı büyük ölçüde terk edilmişti. Gerçi İstiklal Marşı okunurken güldüğü için müdür yardımcısı arkadaştan dayak yiyen, sonra da arkadaşına “Seninle dışarıda görüşeceğiz “ Dediği için babasına şikayet ettiğimiz öğrenci hakkında babası “ Dövdünüz demek...Dövmekle olmaz ki anasını s.kecektiniz ki bir şeye benzesin.” Diyerek bizi gülmekten yerlere yatırarak destek olmuştu ama bir başka veli tüm ikazlara rağmen saçlarına makası vurduğumuz oğlu için kahvenin ortasında ana avrat küfür etmişti öğretmene ve kahvedeki tek veli “ Ulan sen öğretmenimize nasıl küfür edersin?” Diye tepki göstermemiş, aksine öğrenci velisini haklı görmüşlerdi. Yani bir şeyler değişiyordu. Gidişat hayra mıydı şerre mi biz dahi akıl erdiremiyorduk.

2000 li yıllarda artık öğretmenleri mahkeme koridorlarında görmeye başladık sık sık. Çünkü annemin dayısının oğlunun müsteşar, bu gün “ Baş Fetöcü ” olarak anılan bir kişinin Milli Eğitim Bakanı olduğu yıllarda tüm okullara “ Öğrenciye zinhar dokunulmayacak, kesinlikle psikolojisini bozacak davranışlardan uzak durulacak” Diye genelge üstüne genelgeler gönderilmeye başlandı.

2006 Yılı.

Öğretmenlik hayatında yirmi sekiz seneyi doldursam da kafa eski kafa ya tüm genelgelere rağmen yine derste konuşup arkadaşlarını rahatsız eden bir öğrenciye şöyle hafiften bir kondurdum. Öğleden sonra bir baktım okul müdürü çağırırdı odasına. Odada bir kadın var. Okul müdürü “ Hocam ! Derste Cem'e tokat attığınız söyleniyor. Bu hanım da velisi. Sizden şikayetçi” Demez mi?

Müdür bekliyor ki “ Hayır Müdürüm ! Ne dayağı, dokunmadım bile.” Deyim. Ama ben tam aksine “ Evet attım bir tokat. Ne olmuş?” Deyince müdür bey “ Siz baş başa konuşun.” Diyerek odasından çıktı biz kadınla başbaşa kaldık. Kadın başladı “ Hocam ! Cem bizim kıymetlimizdir. Biz ona evde yüksek sesle bile hitap etmeyiz. Siz ne hakla, nasıl benim biricik evladına vurursunuz?” Filan demeye. Bayağı da öfkeli hani. “ biz, siz dövesiniz diye mi yaptık o çocuğu?” Diye de ilave etti.

Kadına cevap verdim: “ Hanımefendi ! Ben sizin mutfakta nasıl yemek yaptığınıza karışıyor muyum?

Lütfen siz de benim okulda öğrencimi nasıl eğiteceğime karışmayın. Bir fiske bile vurmadığınız bu evladınız yarın askere gittiğinde bir komutanı ona bir sürü fiske vurduğunda ne yapacaksınız? Genel Kurmay Başkanlığına mı şikayet edeceksiniz? Kışlayı mı basacaksınız? Bırakın çocuklarınız biraz acıyı da tatsınlar ki ilerideki hayatlarında hayal kırıklıkları yaşamassınlar. Ben evlatlarımı nasıl yetiştireceğimi bilim. Merak etmeyin. Ha söylediklerim sizi ikna etmeye yeterli değilse ilçe Milli Eğitim müdürlüğü çok uzak değil. Şikayetinizi yapın, onlar gereğini yerine getirirler. Yalnız bu şikayeti yapmadan önce benim ne kadar sevilen bir öğretmen olduğumu da Cem'in sınıf arkadaşlarına sormanızı tavsiye ederim.”

Kadın sormuş Cem'in sınıf arkadaşlarına ve işin güzel tarafı benden en fazla dayak yiyen Ulaşcan " O harika bir öğretmendir." Diye savunmuş beni.

Evet, o sene emekli oldum. Sonra baktım bize zorla asker şapkası giydiren, her sene kılık kıyafetle ilgili yönetmelikler hazırlayıp ense tıraşımızın (öğrenci veye öğretmen fark etmiyor), sakal tıraşımızın nasıl olması gerektiğinden ayakkabı rengimize kadar her şeye karışan Milli Eğitim Bakanlığı şimdi tüm okullarda kılık kıyafeti tamamen serbest bıraktı. Okullara teknolojiyi olabildiğince soktu ama disiplin yönetmeliğini adeta kaldırdı, dolayısıyla da disiplini tabii ki. Biz öğretmen olarak okullarda öğrenciler aman sigara içmesin diye titrerken şimdi "Aman yaaa, uyuşturucu kullanmasın da sigaraya dünden razıyım." Demeye başladı zamanımızın öğretmenleri.

Evet, bir şeyler değişti okullarda. Hiç bir zaman millileştiremediğimiz Milli Eğitim sistemimizde.

Ve daha bir iki gün önce bir öğretmen daha öğrencisi tarafından öldürüldü.

Hayattayken sahip çıkamadığımız öğretmenimizin cenazesine binlerce kişi katıldı.

Öğrettiği bir harf için kırk yıl kölesi olmamız gereken meslektaşına haklarımızı helal etmek için koştuk camiye. Onun bizim üzerimizde bir hakkı yoktu tabii ki(!)

Ve bu seçim hengamesi içinde öğretmen Necmettin Kuyucu'nun " Yetişin ! Bir nesil hızla uçuruma gidiyor." Feryadı duyulmadı bile.

Ve her şey öğretmene " Hocam !" Değil de " Hocaaa !" Diye hitap etmekle başladı biliyor musunuz?

Ve maalesef bugün öğretmenini öldüren öğrencilerin anne babalarını da biz yetiştirdik.